

عنوان مقاله:

سازمان منطقه ای و توازن ژئوپلیتیک (نمونه موردی؛ هند-ویتنام)

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی منطقه ای، دوره 5، شماره 18 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

افشین متقی - استادیار جغرافیای سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

خصوصیت تاریخی هند پاکستان بر سر کشمیر و رقابت این دو کشور در منطقه، بر محیط امنیتی جنوب آسیا سایه افکنده است. همین امر باعث شده است دو کشور در جستجوی دوستان و متحدانی در سطح منطقه و خارج از منطقه باشند که این امر به نوبه خود باعث شکل گیری نوعی توازن قوای دو قطبی در جنوب آسیا شده است. این در حالی است که ابتکار عمل پاکستان در سطح منطقه ای بیشتر از هند بوده و پاکستان در یارگیری منطقه ای موفق تر از هند عمل کرده است. در سطح منطقه ای مهمترین متحد استراتژیک هند، ویتنام، و مهمترین متحد استراتژیک پاکستان، چین است. بر این اساس، پژوهش حاضر در پی پاسخ گویی به این سوال است که روابط هند-ویتنام بر چه اساسی شکل گرفته است؟ نتایج این پژوهش با روش توصیفی-تحلیلی، نشان می دهد که شکل گیری یک سازمان منطقه ای با محوریت هند-ویتنام ناشی از احساس تهدید دو کشور از جانب چین بوده است و اتحاد پاکستان-چین نیز به واسطه تهدیدی است که این دو کشور از جانب هند احساس می کنند. از این رو می توان گفت قدر مشترک معادلات هندمحور در جنوب آسیا، ضدیت با چین و پاکستان و قدر مشترک معادلات پاکستان محور نیز ضدیت با هند بوده است. این امر در تمام معادلات سیاسی امنیتی موجود در جنوب آسیا مشهود است.

کلمات کلیدی:

ترتیبات سیاسی-امنیتی، جنوب آسیا، موازنه قدرت، هند، ویتنام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1400822>

